

Sygn. akt IV CZ 149/11

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

ze skargi pozwanego S. L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 lutego 2010 r.,

w sprawie z powództwa Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji WARTA

Spółki Akcyjnej w Warszawie

przeciwko S. L. i Ł. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 marca 2012 r.,

zażalenia pozwanego S. L.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 4 sierpnia 2011 r.,

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lutego 2010 r. złożoną przez pozwanego S. L. W zażaleniu na to postanowienie skarżący S. L., zarzucając naruszenia art. 403 § 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, wskazując, że pojawiła się nowa istotna okoliczność, której nie mógł powołać wcześniej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nową okolicznością, na którą powołuje się skarżący, jest ustalona w opinii prywatnej, która powstała już po uprawomocnieniu się wyroku, tzw. „czasowa i lotna żywotność iskier spawalniczych”. Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie może być podstawą do wznowienia postępowania. W szczególności nie stanowi podstawy wznowienia postępowania, przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c., odmienna ocena okoliczności na których oparto orzeczenie, dokonana w opinia innego biegłego, niż zawarta w opiniach biegłych złożonych w toku rozpoznania sprawy. Podobnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 maja 2010 r., III PZ 3/10 (niepubl.) oraz w postanowieniu z dnia 14 maja 1971 r. II CO 3/7, (niepubl). Dopuszczenie do wznowiania spraw zakończonych prawomocnym wyrokiem, na podstawie odmiennej oceny okoliczności, które były już przedmiotem opinii biegłych złożonych w toku postępowania, prowadziłoby do naruszenia powagi sądu. Rzeczą stron jest dostarczenie sądowi dowodów, które pozwalają na wydanie sprawiedliwego orzeczenia. Jeżeli więc strona nie przedstawi w trakcie procesu opinii, która świadczy o braku jej odpowiedzialności, lub nie zakwestionuje skutecznie opinii biegłego złożonej w sprawie, która nie wyklucza jej odpowiedzialności, nie może po uprawomocnieniu wyroku, żądać wznowienia postępowania, powołując się na nowe okoliczności, które ujawnił kolejny biegły. Takie rozumienie nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c., stanowi racjonalne ograniczenie możliwości wznowiania postępowań zakończonych prawomocnym wyrokiem. Wznawianie postępowań zakończonych prawomocnym wyrokiem, na podstawie ocen zawartych w opiniach kolejnych biegłych, sporządzanych już po

uprawomocnieniu się orzeczenia, przedłużałoby proces w nieskończoność, uzależniając jego zakończenie od aktywności stron nie w czasie jego trwania lecz po zakończeniu procesu. Z tego względu, to że skarżący dowiedział się o nowej okoliczności na podstawie opinii biegłych sporządzonej już po uprawomocnieniu się wyroku, nie może być podstawą do wznowienia postępowania. Jeszcze raz powtórzyć należy, że opinia biegłego ma znaczenie w trakcie trwania procesu i do stron należy dbałość o to, aby przed jego zakończeniem dostarczyć sądowi dowodów i opinii, także zawartych w opiniach wymagających specjalistycznej wiedzy, które pozwolą na wydanie sprawiedliwego wyroku.

Mając na uwadze, że zarzut naruszenia art. 403 § 2 k.p.c., okazał się nieuzasadniony Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.